

A-P KUUTILA

SIELUNKERÄÄJÄ
#2AZ37Q6

Sielunkerääjä #2AZ37Q6

A-P Kuutila

Sielunkerääjä #2AZ37Q6

© A-P Kuutila 2016

Kansi: Elina Kuutila

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-572-4

Erään miehen mukaan delfiini ja muurahainen elävät symbioosissa, mikä voidaan kai laskea jonkinlaiseksi ystävyudeksi sekin. Ystävyys onkin usein hyvin arvaamaton luonnonvoima. Se voi tulla vastaan kaupassa, junassa, työpaikalla tai vaikkapa uimahallin saunassa. Joskus se on myös hyvin epätodennäköinen sattuma, eikä liiemmin ilmoittele itsestään tai kysele lupia. Se vain tapahtuu. Ystävyys voi johdatella uusille urille tai kohti unohtumattomia seikkailuja. Parhaimmillaan ystävyys on elinikäistä, jatkuvaa seikkailua.

Samoin voisi ajatella myös elämästä ja kohtalosta. Ne elävät toisistaan riippumattomina, mutta kuitenkin liitoksissa toisiinsa. Elämän ja kohtalon polkujen risteytyessä tulee ihmisen eteen mitä kummallisempia tapahtumia, eikä niissä juuri sillä hetkellä tunnu olevan mitään järkeä. Myöhemmin palaset loksahtavat kohdalleen ja kaikelle löytyy selitys.

I

Kiireinen yö vaihtui seesteiseksi aamuksi. 32-vuotias Milla Mäkinen istui lasikopissa kulutellen yövuoronsa viimeisiä minuutteja. Nämä jämäminuutit kuluivat kätevästi treffi-ilmoitusta suunnitellessa. Mutta mitä kirjoittaa ilmoitukseen, joka mahdollisesti muuttaisi koko elämän kulun? ”Epätoivoinen rypistyvä kurppa etsii täydellistä miestä.” Ei ehkä kuitenkaan. ”Sporttinen, iloinen sekä sosiaalinen tyttö etsii kaltaistansa seuraa tositarkoituksella.” Sekään ei tuntunut hyvältä. Milla tuskastui ja ruttasi paperin, jolle ilmoitusta suunnitteli. Eihän homma voi toimia, jos heti ilmoituksessa valehtelee niin, että korvat heiluu, Milla tuumasi.

Koputus lasikopin ikkunaan keskeytti Millan touhut. Koputtaja oli Millan työkaveri Inkku, joka oli jotta-kuinkin yhtä epätoivoinen kuin Milla. Hänenkin sydämensä oli särjetty monen monta kertaa, eikä sitä unelmien miestä ollut näköpiirissä.

– Saattaisitko Mähösen pariskunnan taksiin? Minulla on jo kiire toisaalle, Inkku pyysi kauniisti.

Milla nyökkäsi hyväksyvästi ja nappasi vililaneuleen lämmikkeeksi. Hän astui ulos kopista ja otti Rauno Mähösen käsikynkkään, Ingrid Mähösen taluttaessa toiselta puolelta. Sairaalan pyörätuolit tuntuivat olevan aina menossa juuri silloin, kun niitä olisi tarvittu. Milla kyllä epäili, että ihmiset eivät vain laiskuuttaan viitsineet palauttaa niitä aulaan, mikä olisi vähintäänkin kohtuullista.

Kolmikko köpötteli hitaasti pihalle taksin viereen. Taksikuskikin näytti siltä kuin olisi kaivannut talutusta, mutta sai kuitenkin pirssin oven avattua. Milla toivotti pariskunnalle hyvää jatkoa ja pamautti taksin oven kiinni. Samassa hän kuuli renkaiden kirkuvan ja näki, kuinka ambulanssi kaartoi sairaalan eteen hirmuista kyytiä. Nämä tilanteet olivat Millan mielestä aina yhtä pysäyttäviä, vaikka hän oli jo kokenut hoitaja.

Milla tuijotti jähmettyneenä, kun ensihoitajat kii-rehtivät veristä miestä ulos ambulanssista. Näytti, että miehellä oli yllään pelkät bokserit ja sukat. Milla havahtui ja käveli kohti ambulanssia huomaten, että potilaalla ei tosiaankaan ollut muuta päällään. Ambulanssimiehet lähtivät kuljettamaan miestä paareilla sisään.

Milla kulki perässä kuin magneetin vetämänä. Jokin siinä miehessä kiehtoi Millaa.

Käytävällä Milla pääsi kosketusetäisyydelle. Mies avasi silmänsä ja katsoi Millaa suoraan silmiin. Mies nosti oikeaa kättään, joka oli nyrkissä. Nyrkki avautui ja sisältä paljastui kaunis sormus, jossa oli suuri vihreä kivi. Milla oli kovin otettu eleestä, vaikka olikin aina kuvitellut tilanteen erilaiseksi. Nimittäin sen, kun mies ojentaa viimein hänelle sormuksen. Omalla erikoisella tavallaan tuossakin tilanteessa oli varsin romanttinen vivahde. Sormus oli se viimeinen niitti, joka sai Millan rakastumaan lähes ensisilmäyksellä. Jälleen kerran.

Hoitajat tutkivat miehen vammoja ja huiskivat Millaakin apuun, mutta hän vain tuijotti miestä lumoutuneena, eikä saanut edes sanaa suustaan. Pian parit loittonivat kauemmas käytävälle, kunnes hävisivät nurkan taakse jättäen Millan kaipaamaan. Inkku käveli paikalle ja käski Millan mennä kotiin. Vuoro oli ohi, mutta Milla halusi jäädä katsomaan, kuinka miehelle kävisi. Hän kuitenkin leimasi itsensä ulos, vaihtoi vaatteet ja meni kotiin.

Kotona Milla ei saanut unta miettiessään miehen kohtaloa. Hän ihaili sormusta ja mietti, oliko mies selvinyt hengissä. Onneksi pian alkaisi uusi yövuoro ja

Milla pääsisi tietämättömyyden piinasta.

Uneton päivä ja levoton piina päättyivät työvuoron koittaessa. Milla suuntasi heti ensimmäisenä selvittämään, oliko mies ruumishuoneella vai osastolla. Selvisi, että hän oli selvinnyt vain vaivoin ja makasi nyt koomassa osastolla.

Siinä mies lepäsi sairaalan vuoteessa komeana ja raamikkaana kuin mikäkin elokuvatähti. Kasvot olivat kuin veistos ja kädet erityisen miehekkäät, mutta silti pehmeän näköiset. Millan teki heti mieli painautua miehen kainaloon. Hän sai kuitenkin hillittyä itsensä.

Milla totesi miehen muistuttavan hieman hänen lempijalkapalloilijaansa Shefki Kuqia. Muuten hän ei jalkapallosta mitään ymmärtänyt, eikä halunnutkaan, mutta komea mies oli aina komea mies. Ja Millahan kyllä sellaiset bongasi. Yhdennäköisyys oli selvä, mutta tämä mies oli kuitenkin hieman vähemmän kirveellä veistetyn näköinen. Yhteistä olivat tummat kulmakarvat, pistävä parransänki, terävä nenä sekä voimakkaan näköinen leuka. Silmien väristä Millalla ei ollut tietoa, eikä hän uskaltanut pakottaa miehen luomia auki tarkistaakseen asian. Ruumiinrakenne miellytti äkkirakastunutta hoitajaa myös. Mieshän oli varsinainen jässikkä ja Milla jo kuvitteli hyppäävänsä niiden lihaksikkaiden

käsivarsien varaan.

Milla esitteli itsensä lyhyesti miehelle ja kehui hänen komeuttaan. Synkimpiä salaisuuksia Milla ei vielä lähtenyt paljastamaan, ettei mies säikähtäisi ja päättäisi jäädä ikiuneen.

Milla huokaisi syvään miettiessään, mitä tapahtuisi, kun mies heräisi. Millaa jopa hieman pelotti ajatus tämän henkilöllisyydestä ja siitä, mitä hänelle oikein oli tapahtunut. Tuolla tavoin pahoinpidelty ihminen oli varmasti sekaantunut johonkin hämäärään.

Milla toivoi, että hänen vähät puheensa olivat painuneet johonkin syvälle miehen alitajuntaan syvästä unesta huolimatta. Moni koomapotilas kun sanoo herättyään kuulleensa kaiken, mitä ympärillä on puhuttu. Toisaalta Milla oli myös huolissaan, sillä kuvauksissa oli havaittu turvotusta aivoissa ja lääkäri Korhosen mukaan oli mahdollista, että miehellä oli aivovaurio.

Yhdestä asiasta Milla oli kuitenkin varma. Nimitäin siitä seikasta, että tuo sāngyssä makaava mies oli hänen elämänsä rakkaus. Toisaalta hän oli ajatellut niin lukuisat kerrat aiemminkin monen miehen kohdalla. Muiden muassa Millan terapeutti oli sitä mieltä, että hän oli liian helposti rakastuvaa sorttia, mutta minkä sitä nainen tunteilleen voi. Edellisestä kerrasta oli kyl-

läkin jo aikaa ja Milla oli jo varma, että hänen kohtalonsa oli jäädä perheettömäksi ikisinkuksi. Hän oli jopa alkanut hyväksyä ajatuksen yksin elämisestä, eikä häntä enää huvittanut etsiä sitä unelmiensa miestä kaikenlaisien sikojen ja pelimiesten joukosta. Ajatus kuitenkin unohtui Millan katsellessa tuota syvässä unessa maannutta prinssiä.

Milla silitti miehen päätä ja koitti arvailla tämän luonnetta. Vastaisiko se ulkonäköä? Täytyihän niin komeissa kuorissa olla myös täydellinen sisältö, Milla totesi. Muutenhan se olisi suurta haaskausta. Milla tarttui miestä kädestä ja se oli tosiaan juuri niin pehmeä kuin hän oli ajatellutkin, vaikkakin kovin kylmä ja eloton sillä hetkellä. Yhtäkkiä Milla hoksasi tarkistaa miehen vasemman nimettömän. Hänellä oli tapana katsastaa se aina ensimmäisenä varattujen miesten välttämiseksi. Ei riittänyt, että sormus puuttui, vaan ei saanut myöskään näkyä sitä vastikään poistetun sormuksen vaaleaa rajaa. Milla helpottui nimettömän osoittautuessa puhtaaksi. Mutta mikä oli se sormus, jonka mies oli Millalle antanut? Kuuluiko se jollekin naiselle? Oliko mies ollut juuri kosimassa ja jäänyt rekan alle? Missä oli se nainen? Milla pohti, tuntien lievää mustasukkaisuutta, vaikka ei edes tuntenut miestä vielä.

Kului päiviä, eikä mies herännyt. Kukaan ei myöskään tullut kyselemään häntä. Milla tämä hieman kummastutti, sillä täytyihän miehellä olla sukulaisia ja tuttavvia. Milla päätti napata kuvan miehen kasvoista ja väsäätä ilmoituksen, jossa hän pyysi henkilön tuntevia ottamaan yhteyttä sairaalaan. Ennen kuvan ottoa Milla halusi kuitenkin siistiä miehen partaa hieman, sillä komea sänki oli alkanut muuttua jo risukoksi. Millan täytyi tietysti ensin hommata parranajovälineet sekä opiskella tekniikkaa hieman. Milla ei ollut ajanut kenenkään partaa ennen, mutta muisti hyvin lapsuudesta isän aamuiset parranajohetket. Lopputulos oli siisti ja Milla sai otettua hyvän kuvan ilmoitusta varten. Ilmoituksia hän kiinnitteli kauppojen ilmoitustauluille ja valopylväisiin.

Päivät vaihtuivat viikoiksi ja viikot kuukausiksi. Kukaan ei kysellyt mysteerimiehen perään, mutta Milla vieraili tämän luona sinnikkäästi joka päivä. Hän oli jo ehtinyt kertoa kaiken itsestään, mutta ei tiennyt miehestä mitään. Millasta tuntui kuin seinälle olisi puhunut ja hän päätti tutkia erilaisia vaihtoehtoja heräämisen avittamiseksi.

Ensimmäiseksi hän kokeili musiikin voimaa. Milla raahasi huoneeseen CD-soittimen ja penkoi levyhyllystään eri tyyllisiä levyjä. Oli rockia, iskelmää, räppiä,

poppia sekä diskoa ja tanhua, mutta mies ei reagoinut mitenkään.

Seuraavaksi Milla alkoi lukea miehelle. Milla ajatteli kaikkien miesten pitävän isänpäiväsuosikkien Arto Paasilinnan tai Ilkka Remeksen teoksista ja luki ääneen vuoteen vieressä molempia. Nekään eivät tepsineet, joten Milla päätti kokeilla myös naisellisempaa tekstiä ja luki Cecelia Ahernia. Sekään ei kuitenkaan tuottanut toivottua tulosta, joten oli keksittävä jotain muuta.

Naistenlehdessä kerrottiin uudentyyppisestä tuoksuhoitosta ja Millahan innostui asiasta kovasti. Viikon ajan Milla toi ennen työvuoron alkua uuden kynttilän vuoteen vierelle tupruttelemaan. Tuoksuja oli vaniljaa, mansikkaa, karkkia, hattaraa, pekonia sekä New Yorkin pakkaspäivä, mutta ne kaikki osoittautuivat tehottomiksi.

Millan työkaveri mainitsi kokeilleensa valohoitoa kylpylässä ja tunsu kuulemma sen jälkeen olonsa uudestisyntyneeksi. Milla otti neuvosta vaarin ja lainasi lääkäreiden taukotilasta kirkasvalolaitteen. Henkilökunnan keskuudessa oli yleisesti tiedossa, että sitä ei tarvittu, mitä lääkäreiden taukotilasta ei löytynyt. Valohoitokaan ei kuitenkaan tehonnut, vaikka Milla käänsi laitteen

tehokkaimmalle, aurinkoräjähdyistä muistuttavalle asetukselle.

Seuraavina viikkoina Milla kokeili tanssia, hymnejä, jodlausta, hierontaa, akupunktiota, reikihoitoa, telepatiaa, halaushoitoa ja lopuksi hän asetteli huoneen tavarat Feng Shuin oppien mukaan, mutta lopputulos oli yhtä tyhjän kanssa.

Millan onneksi oli vielä viimeinen oljenkorsi, mikä ei ollut huono vaihtoehto ollenkaan. Entäpä jos mies heräisi suudelmasta niin kuin siinä yhdessä sadussa? Milla tuumi. Milla oli prinsessa ja sängyssä makaa va mies prinssi, joka heräisi vain rakastettunsa suudelmasta. Prinsessa Milla astui lähemmäs ja kumartui huulet törrollään kohti miestä. Hän tunsi miehen rauhallisen hengityksen ihollaan ja painoi huulensa hänen huuliaan vasten. Huulet olivat kylmät, mutta pehmeät ja tuntuivat Millan mielestä hyvältä. Huulet irtosivat, Milla otti askeleen taaksepäin ja odotti. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Ei hymyä. Ei mitään. Ehkäpä se olisi-kin ollut liian satumaista. Ehkä Milla ei ollutkaan miehen rakastettu ja jossain odotti se oikea suudelma, joka voisi hänet herättää. Ajatus jonkun toisen huulista prinssin huulilla teki Millan kovin surulliseksi.

Sielunkerääjä #2AZ37Q6

Sielunkerääjä #2AZ37Q6, tutummalta nimeltään viika-temies, lopetteli aamupalaansa, 3-viljan muroja sekä Pirkka-kahvia. Kovat ajat olivat iskeneet myös kuoleman alalle, joten 4-viljan muroihin ja Juhla Mokkaan ei ollut varaa. Suodatinpussitkin täytyi käyttää kahteen kertaan.

Hän silmäili itseään peilistä ja vastaan katsoi kalpea, riutunut miehenkuvatus. Kunpa kehnosta ulkonäöstä olisikin voinut syyttää huonoja aikoja, mutta ei. Yksi vilja vähemmän ei ulkonäköön vaikuttanut. Oli jälleen kerran todettava, että ainoa syyllinen tilanteeseen oli peilistä heijastunut surkimus.

Karu ulkonäkö kuului ammatin varjopuoliin. Hän pukeutui mustaan työasuunsa ja kuin taikaiskusta peilistä katsoi takaisin uhmakkaan näköinen mahtava hahmo. Tarkemmin katsottuna heijastuma oli kuitenkin edelleen se sama surkean kalpea ilmestys.

Aamu aamulta työhön asennoituminen kävi rasokkaammaksi, ja toisinaan masentunut sielunkerääjä sai tosissaan pinnistellä saadakseen asiakaspalveluilmeensä kuosiin. Tuo ilme oli opetettu heti ensimmäisenä koulutuspäivänä. Se oli säännöstön mukaan pidettävä tilan-

”Miehenkuvatus käveli synkeänä aamuruuhkassa läpi ihmismassojen. Hän tunsu olonsa kovin yksinäiseksi, vaikka oli keskellä muurahaisten lailla tohottavaa ihmisjoukkoa. Hän oli viime aikoina alkanut toivoa, että joku näkisi hänet ja tulisi juttelemaan. Joku tulisi ja kysyisi, että kuinka menee ja muuta mukavaa. Toisinaan Sielunkerääjä #2AZ37Q6 heilui, tanssi ja huusi keskellä ruuhkaa, mutta ei häntä kukaan huomannut.”

Sielunkerääjän arki on kovin kylmää ja yksinäistä. Eläkeikääkin nostettiin, eikä tunnelin päätä näy valosta puhumattakaan. Tylsä arki kuitenkin mullistuu tuurauskeikan saadessa yllättävän kääntein. Kuka on sängyssä makaava mies ja missä on hänen muistinsa? Miksi mies näkee henkiolentoja? Sielunkerääjä #2AZ37Q6 on humoristinen kertomus unelmista, kohtalosta ja ystävydestä mysteerin varjossa.

ISBN 978-952-330-572-4

9 789523 305724